

Ο ΕΡΜΗΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΝΗΣΟΥ ΣΥΡΟΥ.

στην μ.
δτ
εσ

ΕΜΠΟΡΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ, ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ.

(Ἄγρους καὶ Πόλις, Σοφία καὶ νῆα κυβερνᾷ Φωκὺλ. στιχ. 124.)

Τιμὴ ἑτησίᾳ τῆς Ἐφημερίδος ἐντὸς τῆς Ἐπικρατείας Δραχ. 30 καὶ ἐκτὸς 36. Ἐκδίδεται ἅπασι τῆς ἐβδομῆδος κατὰ Σάββατον.
Τιμὴ καταχωρήσεως διὰ τὰ Δικαστικὰ λεπτὰ 15 δι' ἑκάστην γραμμὴν.
Αἱ συνδρομαὶ γίνονται εἰς τὸ ἐνταῦθα Μουσεῖον εἰς δὲ τὰ λοιπὰ μέρη παρὰ τοῖς ἐπιφορτισμένοις Φίλοις.

ΣΥΡΑ 25. ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1839.

(Συνέχεια τοῦ ΠΕΡΙ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ Ἀρθρου.)

Οἱ Ῥωμαῖοι ἐλογίσθησαν ἐλεύθεροι ἅμα ἀπηλλάχθησαν ἀπὸ τοὺς Βασιλεῖς. Ἀπατηθέντες ἀπὸ μίαν λέξιν κατέστησαν εἰς ὄλον τὸ οὐκ ἔσθαι τῆς δημοκρατίας. Ἄλλοι δὲ οὐκ ἔσθαι καὶ παραζήλῃ, ἐδηγούμενοι ἀπὸ ἀριστάρχας φιλοδόξου, οἵτινες τοὺς διήγειρον πᾶσαν ζημίην μετὰ διάφορα ἐπιχειρήματα ἐναντίον τῶν βουλευτῶν καὶ τῶν συμμάχων τῶν Πατρικίων, μετὰ σκοπὸν τοῦ νὰ μεταχειρισθῶσιν αὐτοὶ τὴν πλέον σκληρὰν ἐπὶ τοῦ λαοῦ τυραννίαν. Ἀνήσυχτοι διὰ τὸν ζυγὸν τῶν, μετὰ πολλὰς ταραχὰς, διαιρέσεις, ἐμφυλίους πολέμους καὶ σφαγὰς, ἀπαυδῆσαντες ἀπὸ τῆς μανίας τῶν οἱ υπερήφανοι αὐτοὶ Ῥωμαῖοι, ὑπέπεσαν ἐπὶ τέλους εἰς τὸν ζυγὸν ἐνὸς Ἀρχηγοῦ (Δικτάτορος) ὃς τις τοὺς μετέδωκεν ὡς κληρονομίαν εἰς βδελυκτοὺς αὐτοκράτορας, εἰς τοὺς ὁποίους αὐτοὶ οἱ ἀσπονδοὶ ἐχθροὶ τοῦ βασιλικοῦ οὐνόματος κατέστησαν παντοτεινοὶ δοῦλοι εὐχαριστημένοι διότι ἀπελάμβανον ἄρτον καὶ ἐχαίροντο θεάματα. Οὕτως εἰς τὰς καρδίας τῶν δὲν ὑπῆρξε πλέον δυνατὸν νὰ διεγερθῇ κανὲν ἐλευθερίας αἴσθημα.

Οἱ Πομπήϊοι, οἱ Κάτωνες, οἱ Κικέρωνες, οἱ Βροῦτοι μᾶς πρὶς ἀνόνται ὡς ἀθληταὶ καὶ μάρτυρες τῆς Ῥωμαϊκῆς ἐλευθερίας· ἀλλ' ἐὰν τις ἐξετάσῃ τὰ πράγματα καλλήτερον ἤθελεν εὐρεῖν ὅτι αὐτοὶ δὲν ἦσαν ἄλλο πραγματικῶς εἰμὴ ὑπερασπιστὰ καὶ θύματα τῶν πρᾶνόντων ἀπικτήσεων τῆς τυραννικῆς βουλῆς, ἀπὸ τῆν ὁποῖαν ὁ φιλόδοξος Καῖσαρ ἐδεικνυεν ὅτι ἤθελε νὰ ἀπαλλάξῃ τοὺς συμπολίτας του· οὗτος, μετὰ τὸ πρῶτον τοῦ ὅτι ἐμελλε νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν πατρίδα του ἀπὸ τὸν ζυγὸν μιᾶς τυραννικῆς, ἀριστοκρατίας, βοηθούμενος ἀπὸ τοὺς περὶ αὐτὸν στρατιώτας ἐδέσμευσε τοὺς συμπολίτας του αὐτοὺς μετὰ τὰς ἰδίας του ἀλύσεις.

Τοιοῦτοτρόπως ὁ πλέον φιλελεύθερος λαὸς κατέστη οἰκαιοθελῶς δοῦλος ἐνὸς πολίτου πλήρους γενναιοκαρδίας καὶ πονηρίας, ὃς τις, ἀφοῦ τὸν ἐκέρδισε μετὰ πλουσίας φιλοδοξίας, μετὰ θεάματα, μετὰ ἐνδόξους ἐκστρατείας μεταχειριζόμενος τὸ ὄρατον ὄνομα τῆς ἐλευθερίας, τὸν ἐδέσμευσε διὰ πάντα.

Μὴν ἔχοντες ἀκριβῆ ἰδέαν τῆς ἐλευθερίας οἱ λαοὶ, ἔμενον κοινῶς ἀπατημένοι ἀπὸ ἐκείνους οἵτινες ἐθυσίαζον φανερά τὴν

πατρίδα διὰ τὴν ἰσοίαν εἶχον φιλοδοξίαν νὰ φανῶσιν εἰς ἕξοχον τινὰ βαθμὸν. Αἱ φατρίαὶ εἰς τὰ πολιτικὰ σώματα δύνανται νὰ παραβληθῶσι μετὰ τὰς δημοκρατικὰς αἰρέσεις καὶ φιλονεικίας. Οἱ λαοὶ λαμβάνουν μέρος εἰς αὐτὰς χωρὶς νὰ ἐννοῶσι τίποτε. περὶ τῆς οὐκ ἔσθαι εἰς τὴν ἐλευθερίαν εἰπὼν νὰ ἀποδώσῃ ἐπισημότητα. Ἐλευθερία δὲν ὑπῆρξε σχεδὸν εἰς κάθε τόπον, παρὰ λέξιν ἀθροιστικὴ τὴν ὁποῖαν ἐμεταχειρίσθησαν οἱ φιλόδοξοι ἀπικταιῶνες, ὡς ὁ Μωάμεθ καὶ ἄλλοι τὴν λέξιν δημοκρατία, διὰ νὰ ἐξάψουν καὶ νὰ συναθροίσουν τὸν λαόν. Οἱ πονηροὶ ὠφελήθησαν ἀπὸ τὴν ἐυκολοπισίαν τοῦ ὄχλου, τὸν ὁποῖον διεγείρουν μετὰ τὴν λέξιν τῆς ἐλευθερίας διὰ νὰ μεταχειρισθῶν εἰς ἴδιον τὴν πλέον τρομερὰν ἀκολασίαν.

Ἡ ἐλευθερία εἶναι δύναμις τοῦ λαμβάνειν τὰ ἀναγκαῖα πρὸς ἀπόκτησιν τῆς εὐτυχίας μέσῃ. Ἡ ἐλευθερία αὕτη περιορίζεται ἀπὸ τὸ λογικὸν ἢ ἀπὸ τὸ πρὸς τὴν ἰδίαν μας διατήρησιν συμφέρον καὶ ὅταν ἀκόμη εὐρισκόμεθα μένοι. Εἰς τὴν κοινωνικὴν κατάστασιν, τὰ ὅρια τῆς ἐλευθερίας τοῦ πολίτου εἶναι προσδιορισμένα, ἢτε ἀπὸ τὴν φυσικὴν δικαιοσύνην ἢτε τὸν ἀπαγορεύει ἀπὸ τοῦ νὰ βλάπτῃ τοὺς ἄλλους, ἢτε ἀπὸ τοὺς ῥητοῦς νόμους διορισμένους διὰ νὰ τὸν κινῶν νὰ φυλάττῃ τὰ πρὸς τοὺς συμπολίτας χρέη του· οὕτως, εἰς ὁποιαδήποτε κατάστασιν καὶ ἂν εὐρίσκειται ὁ ἄθρωπος, ἂν καὶ ἔχη τὸ δικίωμα νὰ ᾖ ἐλεύθερος, ἂν καὶ ἡ πολιτικὴ ἐλευθερία τοῦ ᾖ ἀναγκαῖα εἰς τὴν εὐτυχίαν του, δὲν τοῦ εἶναι ὅμως συγχωρημένον νὰ τὴν καταχρᾶται. Μόνος ἢ εἰς τὴν κατάστασιν τῆς φύσεως εὐρισκόμενος, τιμωρεῖται ἀπὸ τὴν κατάχρησιν ἢτις βλάπτει τὴν υἰγιάν του καὶ ἐκ τούτου τὴν εὐτυχίαν του. Εἰς τὴν κοινωνίαν, τιμωρεῖται ἀπὸ τὸν νόμον ὃς τις ὑπερασπίζει τοὺς συμπολίτας του, ὡς ὑπερασπίζει καὶ αὐτὸν τὸν ἴδιον.

Ἡ κοινωνία δὲν εἶναι ὠφέλιμος παρὰ διότι παρέχει εἰς τὰ μέλη τῆς τὰ μέσα τοῦ νὰ ἀγωνίζωνται ἐλευθέρως διὰ νὰ ἐπιτύχουν τὴν εὐτυχίαν τῶν ἐντεῦθεν ἔπεται ὅτι πᾶσα κυβερνήσις συζηθεῖσθαι διὰ νὰ ἐκτελεθῇ τοὺς σκοποὺς τῆς κοινωνίας τὴν ὁποῖαν παρὶσάνει, χρεωθεῖ εἰς τοὺς ὑπηκόους τῆς τὴν ἀ-

Handwritten signatures and notes in brown ink at the bottom of the page.

ναγματῶν διὰ τὰς ἐργασίας των ἐλευθερίαν, καὶ οφείλει νὰ τὴν ἐξασφαλίσῃ διὰ νόμων, δυνατῶν νὰ περιστέλλουν ἄλλους ἐκείνους οἵτινες θέλουν νὰ τὴν σερήσουν ἀπ' αὐτοῦ. Ἡ ἐλευθερία λοιπὸν εἶναι χρέος καὶ ὄχι χάρις· εἶναι καλὸν, ἀνευ τοῦ ὁποῦ ἄλλα τὰ λοιπὰ καλὰ μηδενίζονται. Ἡ κοινωνία, ἡ κυβέρνησις, ὁ νόμος ἅλα ταῦτα ἐγείναν διὰ νὰ μᾶς, ὀδηγῶσιν εἰς τὴν ὁδὸν τῆς εὐτυχίας, εἰς τρόπον ἕμως ὥστε νὰ μὴ προσγίνεται κανὲν ἐμπόδιον εἰς τὴν εὐτυχίαν τῶν ἄλλων. Τόπος καθ' αὐτὸ ἐλεύθερος ἤθελεν εἶσθαι ἐκεῖνος, ὅπου ἕκαστος πολίτης ὑπερασπιζόμενος ἀπὸ τὸν νόμον δύναται νὰ ἀγωνίζεται πρὸς ἴδιαν του εὐτυχίαν ἢ πρὸς τὸ ἴδιόν του συμφέρον, καὶ ὅπου δὲν συγχωρεῖται εἰς κανένα νὰ ἐνεργῇ ἐναντίον τοῦ κοινοῦ συμφέροντος, ἢ νὰ βλάβῃ τὴν εὐτυχίαν τῶν συμπολιτῶν του. Μία κοινωνία εἶναι ἐλευθερά ὅταν ἅλα τῆς τὰ μέλη ἐξαιρέτως ὑπόκνηται εἰς τὴν δικαιοσύνην, ἥτις δὲν ἀλλοιοῦται ποτὲ, καὶ ὄχι εἰς τὴν θέλησιν τοῦ εὐκόλως μεταβλητομένου ἀνθρώπου. Ἡ κατὰ τὸν ὀρθὸν λόγον ἐλευθερία δὲν ἀφίνει εἰς τὸν καθένα παρὰ τὴν δύναμιν τοῦ ζητεῖν τὸ ἴδιον ὄφελος, χωρὶς νὰ προσγίνεται βλάβη εἰς τὸ ὄφελος ἐνὸς ἄλλου. Δὲν λέγεται πλέον τις ἐλεύθερος, λέγεται ἀκόλουτος ἅμα ἀπομακρύνεται ἀπὸ τοὺς ἀναλλοιώτους κανόνας τῆς δικαιοσύνης, τῆς ἀρετῆς, τῆς ἠθικῆς, εἰς τὰς ὁποίας καμμία θεσμοθεσία δὲν δύναται νὰ ἀντιφέμεται καὶ τὰς ὁποίας καμμία κοινωνία δὲν δύναται νὰ κατασρέψῃ χωρὶς νὰ κατασραφῇ καὶ ἡ ἴδια.

Ἡ ἐλευθερία δὲν συνίσταται λοιπὸν, ὡς τινες τὸ φαντάζονται, εἰς τινὰ λεγομένην μεταξὺ τῶν πολιτῶν ἰσότητά. Ἡ χριστιανικὴ αὐτὴ ἴδια, ἥτις λατρεύεται εἰς τὰ δημοκρατικὰ κράτη, εἶναι διόλου ἀσυμβίβαστος μὲ τὴν φύσιν μας, ἥτις μᾶς καθιστᾷ ἀνίσους ὡς πρὸς τὰς δυνάμεις τὸσον τοῦ σώματος καθὼς καὶ τοῦ πνεύματος. Ἡ ἰσότης αὐτὴ ἤθελεν εἶσθαι ἀδικος καὶ ἐκ τούτου ἀσυμβίβαστος μὲ τὸ καλὸν τῆς κοινωνίας, ἥτις θέλει τὸν ἀφελιμωτεροῦς εἰς τὰ σημῶσια πράγματα νὰ τιμῶνται καὶ καλῆτερον, καὶ νὰ ἀνταμοιβῶνται ὡσαύτως, χωρὶς νὰ ἀπαλλάττωνται διὰ τοῦτο ἀπὸ τὸν γενικὸν νόμον, ὅς τις διορίζει εἰς ἄλλους κανόνας ὁμοιομόρφους. Ἡ ἀληθὴς ἐλευθερία συνίσταται εἰς τὸ νὰ συμμορφοῦται τις μὲ τοὺς νόμους οἵτινες θεραπεύουν τὴν φυσικὴν τῶν ἀνθρώπων ἀνισότητα, δηλαδή ὑπερασπίζουσι ἐπίσης τὸν πλούσιον καὶ τὸν πτωχόν, τοὺς μεγάλους καὶ τοὺς μικροὺς, τοὺς ἡγεμόνας καὶ τοὺς ὑπηκόους· ἐξ οὗ γίνεται δῆλον ὅτι ἡ ἐλευθερία αὐτὴ εἶναι ἐπίσης ὠφέλιμος εἰς ἅλα τὰ μέλη τῆς κοινωνίας. (ἀκολουθεῖ)

(Συνέχεια καὶ τέλος τοῦ εἰς ΓΡΟΔΙΝΟΝ ΣΤΡΑΤΟΔΙΚΕΙΟΥ· ἴδε τὸ προλ. φύλλ.)

Ὁ Συνταγματάρχης ἔτριψε τοὺς ὄφρεις του· ἐχαμήλωσε τοὺς ὀφθαλμούς του· ἡ γυνὴ του ἤνωσε τὴν φωνήν της μὲ τὰς φωνὰς τῆς μητρὸς της, καὶ εἶπε καὶ αὐτὴ λόγους τινὰς παρακλητικoὺς εἰς βοήθειαν τοῦ ὑποδίκου. Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Συνταγματάρχου ὅμως ἐξηγηριώθησαν περισσότερον. «Θέλεις νὰ σώσω τὸν ἐρσὴν σου ἴσω; ἐφώνησεν ὁ Συνταγματάρχης· ὄχι κυρία, ποτέ... Νὰ τὸν κάμω νὰ ἀποθάνῃ ὅσον τὸ δυνατὸν τυχύτερον, ἰδοὺ ἡ χάρις τὴν ὁποίαν δύναμαι νὰ σὲ ὑποσχεθῶ. Οἱ σενιγμοὶ καὶ οἱ κλαθμοὶ τῶν δύο γυναικῶν καὶ αἱ φωναὶ τοῦ παιδὸς ἐσκέπασαν τὴν φωνὴν τοῦ Συνταγματάρχου· ἀλλ' ἀμέσως οὗτος ἀνέλαβε προσάξας τοὺς φύλακας νὰ ἐκβίβουν ἔξω τὰς γυναῖκας.

«Βέργας! βέργας!» ἐφώνησεν ὁ Συνταγματάρχης, καὶ ἡ διαταγὴ ἦτον διὰ νὰ ἐμβῇ εἰς πρᾶξιν, ὅτε εἰς ἐκ τῶν στρατιωτῶν οἵτινες ἐξέκοντο ἐξώθεν τοῦ Δικαστηρίου, ἐμβαίνων δρομαίως εἰς τὴν αἴθουσαν, ἐπαρουσίασε τὰ ὄπλα καὶ εἶπεν εἰς τὸν Συνταγματάρχην. «Ἐξοχώτατε, ἡ σύζυγός σας ἔπεσε ἀπὸ τὸ πρᾶξιν.» — Ἐπαθε τίποτε; ἠρώτησεν ὁ Συνταγματ.

τάρχης. — τὴν ἐπήραν χωρὶς νὰ αἰσθάνεται, ἀπεκρίθη εἰς ἄλλος στρατιώτης ὅς τις ἐμβῆκεν εἰς τὴν αἴθουσαν, καὶ οἱ ἱατροὶ τὴν ἀπεφάσισαν.

Συνέβη τότε ἄκρα σιωπὴ εἰς τὸ ἀκροατήριον. Οἱ Δικασταὶ καὶ οἱ στρατιῶται ἔμμενον ἀκίνητοι εἰς τὰς θέσεις των ὡς ἀγάλματα. Ὁ Συνταγματάρχης κρατῶν κεκυφῶς τὴν κεφαλὴν του μὲ τὰς δύο του χεῖρας ἐψιθύρισε τινὰς λόγους ἀκατάλυπτους· ἀκολούθως σηκωθείς. «Κύριοι εἶπε, ἔσον πλέον ἡ θέσις εἶναι δύσκολος τὸσον πλέον ἡμεῖς χρεωστούμεν νὰ φανώμεν ἄξιοι τοῦ ἔργου τὸ ὁποῖον ἐκπληροῦμεν ἐνταῦθα ἐν ὀνόματι τοῦ κυρίου καὶ αὐθέντου μας, τοῦ αὐτοκράτορος πατρῶν τῶν Ῥωσσιῶν· ἄς ἐνεργηθῇ λοιπὸν ἡ δικαιοσύνη καὶ ἄς γένη ἡ ἐκδίκησις τῆς ἀτιμίας. — Ὁ ὑπόδικος εἶναι ἔνοχος λειποταξίας; ἐρωτᾷ. — Ναι ἀποκρίνεται οἱ πέντε Δικασταὶ ὁμοφώνως. — Εἶναι ἔνοχος τοῦ ὅτι ἐπροξένησε τὸν θάνατον τῆς γυναικὸς μου; — Ναι, ὁμοφώνως. — ἔχει νὰ εἴπῃ τίποτε ὁ Εἰσαγγελεὺς ὑπὲρ τοῦ κατηγορουμένου; — ὄχι, ἀπεκρίθη οὗτος, τὰ πράγματα εἶναι σαφέστατα. — ἡ ὑπέθεσις ἐτελείωσεν.

Μετ' ὀλίγας στιγμὰς συντεθεῖσα ἡ ἀπόφασις ὑπαγορεύοντος τοῦ Συνταγματάρχου, ἀνεγνώσθη εἰς τὸ ἀκροατήριον, ὡς ἑφεξῆς.

«Ἐν ὀνόματι τῆς αὐτοῦ αὐτοκρατορικῆς Μεγαλειότητος Νικολάου Παύλοβιτς, αὐτοκράτορος πατρῶν τῶν Ῥωσσιῶν, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς Πολωνίας.»

«Ναι, τὸ Πολεμικὸν Συμβούλιον συνεδριάσθη εἰς Κόδινον τὴν 28. Μαΐου 1838. κατὰ τὰς διατυπώσεις τῶν διαφόρων διαταγμάτων, ἔχον ὑπ' ὄψιν τὰ ἄρθρα τοῦ ποινικοῦ κώδικου, ἀφορῶντα τὸ κακούργημα τῆς λειποταξίας καὶ τοῦ ἐκ προαιρέσεως φόνου, ἀκοῦσαν καὶ τὴν γνώμην τοῦ Εἰσαγγελεῖος ἐπιφορτισθέντος τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ κατηγορουμένου· καταδικάζει· ἕνα τὸ ὄνομα Ἰβάν Μάτβιες Γοριέφ εἰς 6.000 πληγὰς, ὡς οἱ οἱ θέλουν τοῦ δοθῆ ἀπὸ τοὺς στρατιώτας τοῦ τάγματος τοῦ ὁποῦ ἀπετέλει μέρος.»

Εἰς ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως ἐν τάγμα στρατιωτῶν ἐμβῆκεν εἰς τὴν τάξιν σχηματίσαν δύο γραμμὰς ἐκτάσεως ἀπεράντου· ἔφεραν τὸν καταδικασμένον, καὶ μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἀποφάσεως τὸν ἐξεγύμνωσαν, ἔδεσαν τὰς χεῖρας του, καὶ τὸν παρέδωκαν εἰς ἕνα στρατιώτην εὐφρων, ὅς τις ἔπρεπε νὰ τὸν ἄγῃ καὶ νὰ τὸν φέρῃ δερῶμενον. Δοθέντος τοῦ σημείου διὰ τῶν τυμπάνων καὶ σφυριστῶν, ἄρχισεν ὁ τρομερὸς περίπατος, καὶ τὸ δάσος τῶν βεργῶν ἐπιπτεν ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ θύματος. Οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ ὑπαξιωματικοὶ ἰσάμενοι ὀπισθεν τῶν στρατιωτῶν ἤψανον μὲ τὰς φωνὰς καὶ τὰ νεύματα των τὴν ἐνεργίαν τῆς τρομερᾶς αὐτῆς σφαγῆς τὴν ὁποίαν ἐνεψύχονεν ἀκόμη ἡ παρουσία τοῦ Συνταγματάρχου, ὅς τις ἔτρεχεν ἔφιππος διατάττων τοὺς στρατιώτας νὰ κτυποῦν μὲ ὄλην των τὴν δύναμιν.

Ἐπαναστρέψας εἰς τὸ σημεῖον ἐξ οὗ ἄρχισε τὸν περίπατον ὁ τιμωρόμενος ἔπεσε κατὰ γῆς ἀπὸ τὸν κόπον καὶ τὰς πληγὰς· τὸ αἷμα ἔτρεχε ἀφθόνως καὶ αἱ σάρκες του κατεσπαράττοντο εἰς κομμάτια· ὁ ἱατρὸς ἐδηλοποίησεν ὅτι ὁ πληττέμενος δὲν ἦτον μὲν εἰς κατάστασιν πλέον νὰ περιπατήσῃ, ἀλλ' ἠδύνατο νὰ ὑποφέρῃ ἀκόμη τὴν ἐξακλούθησιν τῆς μαστιγώσεως. Τὸν ἔδεσαν τότε εἰς μίαν δίτροχον ἀμαξάν, καὶ τὸν ἔκαμον νὰ ἐπιχειρισθῇ καὶ δεύτερον ταξείδιον· εἰς τὴν ἐπιστροφὴν μάλιστα ἐδεικνυε σημεῖα ζωῆς. «φέρετέ τον εἰς τὸ νοσοκομεῖον, εἶπε τότε ὁ Συνταγματάρχης, αἱ 2,000 πληγὰι αἱ ὁποῖαι ἔμεινον νὰ λάβῃ ἀκόμη, θέλουν ἐνεργηθῇ μετὰ τὴν ἰασίν του.» — Δὲν χροιάζοντα πλέον, ἀπεκρίθη ὁ ἱατρὸς ἀφοῦ ἐπαρτήρησε τὸν σφυγμὸν τοῦ θρασυνομένου, αὐτὸς ἀπέθανεν ἤδη. (Ἐκ τοῦ Σημαφόρου.)

Σ. τοῦ Σ. Καταχωροῦντες τὴν ἀνωτέρω ἔκθεσιν τοῦ Στρατοδικείου, ὅπως τὴν περιέχει ὁ Σημαφόρος τῆς Γαλλίας,

Handwritten signature and notes in red ink at the bottom of the page.

δὲν δυνάμειθι νὰ μὴ παρατηρήσωμεν ὅτι τὸ περιεχόμενον αὐ-
τῆς φαίνεται ἀσυμβίβαστον εἰς τὸ ἀμερόληπτον ὄμμα τοῦ
φιλολόγου, μὲ τὴν ἠθικὴν κατάστασιν καὶ τὴν πρόδοον τοῦ ἔ-
θνους εἰς τὸ ὅποιον ἀναφέρεται. Καὶ εἰδοια ἂν αἱ τοιαῦται
κακώσεις ὑπάρχον σχεδὸν νὰ ἐκλείψωσιν ἀπὸ ἔθνη βαρβαρώ-
τατα καὶ πρὸ χρόνων βυθισμένα εἰς τὴν ἄβυσσον τῆς ἀμαθείας,
κατὰ μεγαλύτερον λόγον δὲν πρέπει νὰ υποθέτωνται εἰς τὰ
ἔθνη ὅσα συναριθμοῦνται μεταξὺ τῶν πολιτισμένων, καὶ ἐν
ἐξ αὐτῶν λογίζεται ἀναμφιβόλως καὶ τὸ τῆς Ῥωσσίας, κατὰ
τὴν περὶ τούτου δόξαν τῶν ἐπισημοτέρων σοφῶν. Ἄς μᾶς συγ-
χωρηθῇ λοιπὸν νὰ μὴ συμφωνήσωμεν μὲ τὴν ἔκθεσιν αὐτοῦ τοῦ
σκληροῦ δράματος, ἢ ἀπλῆ ὑπόθεσις τοῦ ὁποίου ἤθελεν ἀδι-
κῆσαι τὴν πρὸς τὴν πρόδοον τῶν ἔθνους χριστιανικοῦ καὶ φι-
λανθρώπου, ἢ τοῦλάχιστον νὰ τὴν ἀπεδώσωμεν εἰς καμμίαν
ἀπὸ τὰς παντοῦ σχεδὸν συμβαινούσας καταχρήσεις, τῶν ὁ-
ποίων λογίζονται ἀμέτοχοι καὶ οἱ νόμοι καὶ οἱ Ἡγεμόνες.

ΠΕΡΙ ΑΠΟΚΕΦΑΛΙΣΜΟΥ

Ὁ Ἀποκεφαλισμὸς εἶναι μία ἐκ τῶν θανατικῶν ποινῶν,
τῆς ὁποίας ἡ χρῆσις εἶναι γενικωτέρα, διότι εὐρίσκεται εἰς
ὅλα σχεδὸν τὰ ἔθνη, ὁποιαδήποτε καὶ ἂν ᾖναι ἡ κατάστασις
τοῦ πολιτισμοῦ των. Ἄλλ ὅμως εἰς τοὺς Ἕλληνας ἦτον ἀ-
γνωστος, οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ἐξ ἐναντίας ἀπεκεφάλιζον τοὺς ἐγ-
κληματίας, καὶ μόνον οἱ πολῖται ἐθανατόνοντο μὲ τὸν πέλε-
κυν τῶν ῥαβδούχων, ἐνῶ οἱ ὑπῆκοοι τοῦ κυριάρχου λαοῦ ἐφο-
νεύοντο μὲ τοῦ δημίου τὸ ξίφος τὸ ὅποιον ἐνομιζέτο ἀτίμω-
σις. Εἰς ὅλην τὴν Ἀνατολὴν ὁ ἀποκεφαλισμὸς ἐκτελεῖται
διὰ τῆς μαχαίρας, καὶ οἱ κυριάρχοι δὲν ἀπαξιοῦσι νὰ ἐκτε-
λῶσιν οἱ ἴδιοι τὸ ἔργον τοῦ δημίου. Ὁ Μουλεὺ Ἰσμαήλ, αὐ-
τοκράτωρ τοῦ Μαρῶκου, διεσκέδαζε κόπτων κεφαλὰς καθ' ἐ-
κάστην παρασκευὴν, ἐνῶ ἐπήγαιεν εἰς τὸ Τζαμίον, καὶ εἰς
τὴν ἀπακκίαν ταύτην εἶχεν ἐξαισίαν ἐπιτηδεϊότητα. Κατὰ
τὴν αὐτὴν ἐποχὴν ἠγεμῶν τις τὸ ἡμισυ πρὸς καὶ τὸ ἡμισυ
τίγρις, ὁ Ἰσᾶρ Πέτρος, δὲν ἦτον ὀλιγώτερον ἐπιδέξιος εἰς τὸ
εἶδος τοῦτο. Ὅταν ἐνίκησε τοὺς κατ' αὐτοῦ ἀποστατήσαντας
στερλίτσας, ἔκοψε πολλὰκις μὲ τὴν ἰδίαν του χεῖρα τὴν κε-
φαλὴν πολλῶν ἐξ ἐκείνων τῶν δυσυχῶν διὰ νὰ καμῆ ἐπίδει-
ξιν τῆς ἐπιτηδεϊότητός του. Εἰς δὲ τὴν Γαλλίαν ὁ ἀποκεφα-
λισμὸς ἐφυλάττετο διὰ τοὺς εὐγενεῖς· προνόμιον τὸ ὅποιον δὲν
ἦτο χωρὶς ἐπιβρόχον εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ κοινοῦ λαοῦ, καθὼς
μαρτυρεῖται ἀπὸ τὸν λόγον τοῦ δημίου ἐκείνου, ὅστις ἀποκε-
φαλίσας τὸν ἱππότην Ῥοῦν, καταδικασθέντα ἐπὶ Λουδοβίκου
IΔ'. διὰ προδοσίαν, εἶπε γραφεὶς πρὸς τοὺς ὑπηρέτας του.
» Σεῖς δὲ κρεμάσατε τοῦτον » δείξας ἀγενῆ τινα. Εἰς τὴν
Κίνα μόνον οἱ ἐκ τοῦ ὄχλου ἀποκεφαλίζονται, καὶ τὸν τρό-
πον τοῦτον νομίζουσι οἱ Κινεῖσι ἀτίμον, διότι, λέγουσι, οἱ ἀ-
ποκεφαλίζόμενοι ἀφίνοιντες τὴν ζωὴν δὲν διατηροῦν τὸ σῶμα
των τοιοῦτον, ὅποιον τὸ ἔλαβον γεννώμενοι. Ἡ Ἰσφορία τῶν
Ἰταλικῶν δημοκρατιῶν μαρτυρεῖ ὅτι εἰς τὴν Ἰταλίαν ἐθα-
νάτοναν τοὺς καταδικαίους διὰ τοῦ ξίφους, καὶ ὁ αὐτὸς τρόπος
ὑπάρχει ἀκόμη εἰς τὸ πλείοτερον μέρος τῆς Γερμανίας. Εἰς
δὲ τὴν Ἀγγλίαν, ὅπου ὁ δῆμιος ἐπροσκήθη τοσάκις διὰ νὰ
τελειώσῃ τὰς πολιτικὰς ἐριδας, ἐμεταχειρίζοντο μόνον τὸν
πέλεκυν. Ὁ κατὰδικος ἐξεπλονόμενος εἰς τὸ σανίδωμα ἔθετε
τὴν κεφαλὴν του εἰς ξύλον παχὺ, ὑψωμένον ὀλίγους μόνον
δακτύλους. Οὕτως ἐτελεύτησεν ὁ Ἰωάννης Γρέυ, ἢ Μαρία
Σουάρ, Κάρολος δ' Α'. καὶ ἄλλα ἐπίσημα θύματα τῆς μα-
νίας τῶν φατριῶν. Ἡ Γαλλικὴ ἐπανάστασις τοῦ 1789, ἥτις
ἀνέτρεψεν ἐξολοκλήρου τὰ ἔθνη καθὼς καὶ τὰς διατάξεις τοῦ
παραθρόντος χρόνου, κατήργησεν ὅλας τὰς παλαιὰς θανατι-
κὰς ποινὰς, ἀντικαταστήσασα ἀντ' αὐτῶν τὸν διὰ τῆς λαί-
μητύμου (γillotίνης) ἀποκεφαλισμὸν.

Ἡ ἔθνικὴ συνέλευσις τῆς Γαλλίας, ἐνασχολουμένη εἰς τὸ
νὰ μεταρρυθμίσῃ τὸ παλαιὸν ποινικὸν σύστημα, εἶχε κηρύξει ὡς
πρωτίστας βάσεις τοῦ ἐπιχειρήματός της τὴν ταυτότητα τῶν
ποινῶν δι' ὅλας τὰς κλάσεις τῶν πολιτῶν, τὴν προσωπικότη-
τα τοῦ ἐγκλήματος, (la personnalité du crime), τοῦ ὁ-
ποίου τὸ αἶσχος δὲν ἔμελλε πλέον νὰ μεταδίδεται εἰς τὴν οἰ-
κογένειαν τοῦ ἐγκληματίου, καὶ τὴν κατάργησιν τῶν σρε-
βλώσεων καὶ τῶν ἀνωφελῶν βασανιστηρίων. Εἰς τὴν περίστασιν
ἐκείνην ἱατρὸς τις περίφημος ὀνομαζόμενος Γιλлотίνος (Guil-
lottin), κινήσας ἀπὸ τὰ πλείοι ἀξιάγαστα αἰσθήματα τῆς
φιλανθρωπίας καὶ ἀπὸ αἰτία ὑψηλῆς πολιτικῆς, ἐπέβλεπε
νὰ ἀντικαταστήσῃσιν, ἀντὶ τῶν ἔως τότε τιμωριῶν διὰ τοὺς
καταδικασμένους εἰς θάνατον, τὸν ἀποκεφαλισμὸν, ὅστις ἔως
τότε ἐφυλάττετο διὰ τοὺς εὐγενεῖς· διότι οἱ ἀγενεῖς ἐκαίον-
το ἢ ἐκρεμῶντο, ἢ ἐκρέποντο εἰς τέσσαρα κομμάτια δεινό-
μενοι εἰς τοὺς τέσσαρας ἵππους. Ἐπειδὴ δὲ ἡ πρότασις τοῦ
Γιλлотίνου ἐχειροκροτήθη ἐπρόβαλεν αὐτὸς, ὡς τὸ πλεόν ἀσ-
φαλές καὶ ὀλιγώτερον ἀλγεινὸν μέσον, τὴν χρῆσιν μηχανῆς
τινὸς πολλὰ ὀλίγον συνθέτου γνωστῆς πρὸ πολλοῦ εἰς τὴν Ἰ-
ταλίαν ὑπὸ τὸ ὄνομα μα ν ν α ἰ α. Ὁ ἱατρὸς Λουδοβίκος,
Γραμματεὺς τῆς ἀκαδημίας τῆς χειρουργίας, διωρίσθη νὰ
συγκροτήσῃ συμβούλιον περὶ τοῦ ὄργανου τούτου. Καθυπε-
βλήθη λοιπὸν εἰς τὴν ἐγκρίσιν τῆς συνελεύσεως, καὶ κατὰ τὴν
ἀναφορὰν τοῦ πολίτου Καρλιέρου, ἀντιπροσώπου τῆς Οὐά-
σης, ἡ πρότασις τοῦ Γιλлотίνου μετεβλήθη εἰς ψήφισμα. Ἄλλ'
ἐπειδὴ ἔπρεπε νὰ δοθῇ ὄνομα εἰς τὸ νέον τοῦτο τιμωρητικὸν
ὄργανον κατ' ἀρχὰς μὲν τὸ ὀνόμασεν μικρὰν Λουδοβι-
κίαν, ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ χειρουργοῦ, ὅστις εἶχε συγκροτή-
σει τὸ ἀνωτέρω ἀναφερθὲν συμβούλιον· ἔπειτα δὲ ὀνομάσθη
ὀριστικῶς γιλ λ ο τ ῖ ν α, ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ἀγαθοῦ ἱατροῦ
Γιλлотίνου. Ἡ παράδοσις τοῦ κοινοῦ λαοῦ ἠθέλησε πάντοτε
καὶ θέλει ἀκόμη, μολονότι ἀπεδείχθη μέχρι κόρου τὸ ἐναν-
τίον, ὅτι ὁ Γιλлотίνος ὑπῆρξεν εὐρέτης καὶ θύμα τῆς ὀλεθρίας
καὶ ἡ μνήμη ἀνδρὸς φιλανθρώπου τούτου ἀποδοξάσθη καὶ
πολίτου τῶσον φιλοπάτριδος, ὅσον ὁ Γιλлотίνος, εἶναι συνδε-
δεμένα διὰ παντὸς μὲ μηχανὴν, μὲ ἰδέαν αἵματος καὶ κατα-
δικῆς ἀνδρὸς ὅστις ζῆσας ζωὴν ἀφιερωθεῖσεν πρὸς ἀνακούφισιν
τῆς ἀνθρωπότητος, εἶναι ἄξιος νὰ συναριθμηθῆται μὲ τοὺς εὐερ-
γέτας αὐτῆς, διὰ τὰς πολλὰς καὶ μεγάλας ὠφελείας, ὅσας
ἐπροξένησε διὰ τῆς ἱατρικῆς τέχνης του.

Κύριε Συντάκτα τοῦ Συρίου Ἐρμού.

Εὐχαρίσως ἀνέγνων τὸ περὶ Συρμού περίεργον ἄρθρον σας·
πολλὰ καλῶς ἀποδεικνύετε δι' αὐτοῦ ὅτι ὁ εἰς ἀηδίαν κατανα-
τῶν καλλωπισμὸς ἀνήκει νὰ ὀνομασθῆ μωρία μᾶλλον ἢ φιλο-
καλία καὶ Συρμός, ἂν ἄλλως δὲν δύναται νὰ ἐκληθῆ καὶ ἡ
καθ' αὐτὸ μωρία συρμός. Μὲ ἤρεσε πολλὰ ἡ περὶ φιλοκαλίας
γνώμη σας, καὶ ὁ μὴ ἀποκτήσας τὸ αἶσθημα τοῦτο, εὐκόλως
πιστεύει πᾶσαν μωρίαν ὅτι εἶναι συρμός, διότι κατ' αὐτὸν πᾶ-
σα μεταβολή, ἂς ἤθελεν εἶσθαι καὶ ἡ πλεόν ἀλλόκοτος, εἶναι
συρμός. Ὡς καὶ τὰ σα ρ ῖ κ ἰ α αὐτὰ τῶν Τούρκων, ἔγιναν
σολισμοὶ τῶν γυναικῶν πρὸ τινων χρόνων εἰς τὴν Εὐρώπην
καὶ ἀλλαχῶ, ὡς εἶναι τὴν σημερινὴν καὶ εἰς τὴν Κρήτην, καὶ
αἱ γυναῖκες φάνονται εἰς τοὺς περιπάτους καὶ τὰς ἐπισήμους
ἡμέρας μὲ σα ρ ῖ κ ἰ α τουρκικὰ εἰς τὴν κεφαλὴν. Ὑπάρχουσι
καὶ τινες κυρίαὶ ἀκόμη, αἱ ὁποῖαι κρεμάζουσι εἰς τὸν λαίμῶν
ταινίας ἐκ διφθέρων (γουναικῶν,) ὡσὰν οὐράς Ἀλωπέκων
ὅλα ταῦτα ἐξετέθησαν καταλλήλως, καθὼς καὶ ἡ ἀληθὴς πε-
ρὶ τοῦ Συρμού ἰδέα ἥτις εἶναι ὁ χαρῖεις, εὐκόλος καὶ εἰς τὸ
ἀπλοῦν κλίνον σολισμὸς, ἡ κοσμιότης καὶ τὸ μεγαλύτερον
τοῦ γυναικείου φύλου κόσμημα, ἢ αἰδώς· ἀλλὰ παραδεχομέ-

Ἐπιτομή

Πρὸς τὸν Κύριον Ι. Ζ.

Μὲ ἀρέσκει, φίλε, ὁ ζῆλος τὸν ὁποῖον δεικνύεις ἐπιβλῶν συχνὰ ἐναντίον παντὸς ἥθους καὶ πάσης συνηθείας ἢ ἐποία δὲν σὲ φαίνεται συντρέχουσα εἰς τὴν τῆς Ἑλληνικῆς καινότητας ἠθικὴν πρόοδον. Σὲ ἐπαιῶ, ἐπειδὴ πάντοτε ζητῶμαι ὅτι ἡ ἐλευθέρω ἐκφρασίς τῶν αἰσθημάτων ἐπανορθώνει αὐτὰ ταῦτα τὰ αἰσθητικά. ἂν δὲ εἰς τοὺς λόγους σου εὐρίσκησιν συνεχῶς ἀντιλέγοντας, τοῦτο εἶμαι βεβηχίος ἀντὶ νὰ σὲ τάρρατῃ, σ' εὐχαρισεῖ ἐξ ἐναντίας περισσότερον· ἐπειδὴ οὕτως ἀναπτύσσεται ἡ ἰδέα σου, ἐπανορθοῦσα σὲ αὐτὸν ἢ τοὺς ἀντιλέγοντας. Ἀπὸ ταύτην σου βέβηχια τὴν ἀπλοϊκὴν καὶ καλὴν συνήθειαν ἐκρίνες ὀλίγον αὐστηρὰ καὶ τὰς τῶν μαθητῶν τοῦ Γυμνασίου θεατρικὰς παραστάσεις, ὥστε τοὺς ἠρέθισας νὰ γράψωσι, εἰς τὸ ὑπ' ἀρ. 13 φύλλον τῆς Μούσικης ἢ μᾶλλον νὰ σὲ ἐπιφέρωσιν ὀκτὼ ἀλλεπαλλήλους ἐρωτήσεις, περὶ τῆς ἐν τῷ θεάτρῳ ταύτῃς ὑποκρίσεως τῶν, τὴν ὁποῖαν σεμνοπρεπῶς ὀνομάζουσι διδασκαλίαν, ὡσὰν νὰ ἐγύμνασεν αὐτοὶ ὑποκριτὰς ἢ παραστάτας ἰδικῶν τῶν συνθέσεων. Σοῦ εἶπαν ὅτι ὁ σκοπὸς διὰ τὸν ὁποῖον ἀνέβησαν εἰς τὴν Σκηνὴν εἶναι ἢ διὰ τοιούτων λαμπρῶν μέσων γύμνασις τῆς ὁποίας ἐδιδάχθησαν ῥητορικῆς. Πρώτην φοράν τῇ ἀληθείᾳ ἀκούομεν ὅτι παρουσιάζομεν τις ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ δημοσίου θεάτρου, εἰς τὸ ὁποῖον ἕκαστος πληρόντων εἰσέρχεται, καὶ ἐκτιθέμενος εἰς τὰς χειροκροτήσεις καὶ τοὺς συριγμούς τῶν θεατῶν, γυμνάζεται εἰς τὴν ῥητορικὴν. Εἰς τὸ σχολεῖον λοιπὸν διὰ τί φοιτᾷ; τὴν γύμνασιν τοῦ δημοσίου θεάτρου δὲν δύναται τάχα νὰ τὴν λάβῃ ἀπαγγέλλων τὰς ῥητορικὰς του συνθέσεις ἐνώπιον τῶν συμμαθητῶν καὶ διδασκάλων του; ἔπειτα ἢ εἰς τὴν ῥητορικὴν γύμνασιν δὲν συνίσταται μόνον εἰς τὴν εὐφροσύνην τῆς φωνῆς καὶ τὴν τακτικὴν τῶν σχηματῶν (προτερήματα καὶ ταῦτα τὰ ὁποῖα ἀμφιβάλλω ἂν ἀποκτώνται ἢ ἐξασκῶνται ἐπὶ τῆς σκηνῆς), ἀλλὰ κυρίως εἰς τὴν εὐροίαν τῶν λόγων, εἰς τὴν ἰσχὺν τῶν ἐπιχειρημάτων, εἰς τὴν δύναμιν τοῦ πείθειν, εἰς τὴν τάξιν τῶν ἰδεῶν, καὶ ἐν ἐνὶ λόγῳ εἰς τὴν τέχνην τοῦ θεωρεῖν εἰς ἑκάστην ὑπόθεσιν τὸ ἐνδεχόμενον πιθανὸν προτερήματα ἀποκτώμενα μόνον διὰ τῆς συνεχοῦς καὶ ἐντόνου μελέτης τῶν κανόνων τῆς τέχνης καὶ τῶν εἰς ταύτην ἐξῶχων ἀριστουργημάτων παλαιῶν καὶ νεωτέρων. Καὶ ποῖαν πρὸς τοῦτοις ἀξιοπρέπειαν φέρει εἰς τοὺς μαθητὰς τοῦ Γυμνασίου, τοὺς εἰσέτι τρεφομένους μὲ τὸ γάλα τῆς παιδείας, τὰ τρυφερὰ, νὰ εἶπω ὅσῳ, τέσσαρτος ἢ πέντε μηνῶν, τῶν ὁποίων πάσα πράξις καὶ πᾶς λόγος πρέπει νὰ χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὴν εὐκτασίαν καὶ τὴν αἰδῶ, ποῖαν λέγω ἀξιοπρέπειαν φέρει τὸ νὰ παρουσιάζονται ἐπὶ σκηνῆς ὄνητῆ; μιμούμενοι τὰ γελοῖα καὶ τὰ λυπηρὰ διὰ νὰ κινήσωσιν εἰς γέλωτα ἢ συμπάθειαν τοὺς θεατὰς; Εἶναι ἀκόμη φόβος μήπως νέοι καὶ ἀπολαμβάνοντες ἐκ τοῦ θεάτρου ὡς καινοφανοῦς εἰς αὐτοὺς, πολλὴν ἡδονὴν, ἐνθουσιάζωσιν ὑπὲρ τὸ δέον διὰ τὰ ἔργα τῆς σκηνῆς, καὶ ἀμελήσωσιν οὕτω τὴν διὰ τὴν λογικὴν πρόοδον καὶ πνευματικὴν μόρφωσιν αὐτῶν ἀπαιτουμένην ἐνασχόλησιν.

Σὲ λέγουσι, φίλε, ἀμαθῆ τῆ; παλαιᾶς καὶ νέας ἱστορίας διότι ἐμμέμφης τοὺς σκηνικοὺς καὶ τὴν ζωὴν τῶν. Ἀντὶ νὰ ταρχιθῆς διὰ τὰς τολμηρὰς τῶν μαθητῶν ἐκφράσεις, θεώρησε μᾶλλον πόσον ἐνθουσίασε τὸ θεῖον ἢ μᾶλλον ἢ ἐσμή τοῦ θεάτρου τὰς ἀπαλὰς τῶν νεανιῶν ψυχὰς. Πέμψε τους, φίλε, νὰ ἀναγνώσωσι τὰ προλεγόμενα τοῦ Σοφοῦ Κοραῖ εἰς τὰ πολιτικὰ τοῦ Πλουτάρχου διὰ νὰ ἐλευθερωθῆς ἀπὸ τὸν κόπον παντὸς περὶ τούτου λόγου· ἐκεῖ παραλληλίζων ὁ Σοφὸς οὗτος τοὺς θέλοντας νὰ ἔχωσι τίτλους καὶ παράσημα μὲ τοὺς σκηνικοὺς λέγει: « τί διαφέρει ὁ θέλων νὰ ὀνομάζεται ὅτι » δὲν εἶναι, Κόμης, Δούξ, ἢ Πρίγγιψ, ἀπὸ τὸν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὀνομαζόμενον π. χ. Ἀγαμέμνονα, Ἀχιλλεὺς, καὶ ἐάν » ἔχη ψυχὴν Θεοσίου; ξένα πρόσωπα ὑποκρίνονται καὶ οἱ » δύο, ψεύδονται καὶ οἱ δύο. . . Τὶ καλὸν προσμένεις ἀπὸ » τοιούτους ψευδοπολίτας; οὗτοι εἶναι οἱ ἀληθῆνοι μασκαρά- » δες, ὡς ὀνομάζει ὁ λαὸς μὲ τὴν ξένην ταύτην λέξιν τὰ ἀ- » ξία γέλωτος ἀνδράρια. » (Προλεγ. εἰς Πλουτάρ. Πολ. σελ. 118) » Ἰδοὺ τί λέγει καὶ εἰς ἐκ τῶν νεωτέρων σοφῶν τῆς Γαλλίας « Πόσοι καλοανατετραμμένοι ἄνθρωποι, πλανηθέντες ἀπὸ τὰ φαίνόμενα τοῦ θεάτρου, ἀπὸ ἐρασᾶς εὐαισθη- » τος καὶ γενναίους κατ' ἀρχὰς, ἔγεινον βυθμηθὸν ἀχρεῖοι διαφθορεῖς, χωρὶς ἤθη, χωρὶς νὰ φέρουν σέβας εἰς τὴν γαμικὴν πίσιν, χωρὶς νὰ ψηφοῦν τὰ δικαιώματα τῆς ἐμπιστοσύνης

καὶ τῆς φιλίας! (Ῥουσσὸ περὶ Θεάτρων). Ὅποιαν δὲ ὑπέ- » ληψιν εἶχαν οἱ ἀρχαῖοι περὶ τῶν σκηνικῶν, ὁ ἀνωτέρω ἀρχί- » νους καὶ κρητικὸς δημογενής μα; τὸ σημειῖσ, καὶ τρανώτερον ἀκόμη τὸ φωνάζουν ὁ Δημοσθένης, ὁ Πλουτάρχος, καὶ ὁ Ἀ- » ριστοτέλης ὁ πρῶτος ὀνειδιζει πικρῶς τὸν Αἰσχύνην εἰς τὸν » περὶ Στεφάνου λόγον ὡς σκηνικόν· ὁ δεύτερος εἰς τὸ ὄρατον » του σύνταγμα περὶ τοῦ πότερον οἱ Ἀθηναῖοι κατὰ πόλιν ἢ » κατὰ σοφίαν ἐνδοξότεροι, λέγει ὅτι ἦτον ἀπηγορευμένη ἡ » κωμικὴ ὑπόκρισις ἀπὸ τοῦ Ἀρεοπαγίτου, καὶ ὅτι ἡ τραγω- » δία δὲν ὠφέλησε ποσῶς τοὺς Ἀθηναίους· ὁ δὲ τρίτος, ὁ μέγας » δηλαδὴ Ἀριστοτέλης, συγκατερίθμησε μεταξὺ τῶν φιλοσοφι- » κῶν του προβλημάτων καὶ τὸ « διὰ τί οἱ Διονυσιακοὶ τεχνί- » ται ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ πονηροὶ εἰσίν; » Εἰς δὲ τὴν Ῥώμην μαν- » θάνομεν κατωτέρω ἀπὸ τὸν αὐτὸν ἐνδοξὸν συγγραφεῖα ὅτι οἱ » σκηνικοὶ ἦσαν καταφρονημένοι καὶ ὅτι τὸ ἐργοντων δὲν ἐσυγ- » χυρεῖτο εἰς τοὺς ἐλευθέρους πολίτας.

Ἄν δὲ εἰς τοὺς λόγους σου τούτους οἱ μαθηταὶ ὡς πολὺ ἐν- » θουσιασμένοι διὰ τὸ θεῖον (ἐπειδὴ ὁ ἐνθουσιασμός των εἶ- » ναι τόσον πολὺς ὥστε εἶπον ὅτι ἄνευ τῆς σκηνικῆς γυμνάσεως » δὲν δύναται καεὶς νὰ μεταδώσῃ τὰς ἰδέας του οὔτε ἀπὸ τοῦ » διδασκαλικῶν, οὔτε ἀπὸ τοῦ ἐκκλησιαστικῶν, οὔτε ἀπὸ τοῦ πο- » λιτικῶν βήμα) ἂν λέγω σοῦ εἶπωσιν ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι τόσον » ὑπέληψιν εἶχον εἰς τοὺς σκηνικοὺς ὥστε καὶ πρέσβεις ἐχειρο- » τόνουν ἀπὸ τοῦ σκηνικοῦ, εἶπέ τους ὅτι τοῦτο ἦτον ἐπὶ τῆς » παρακμῆς τῶν Ἀθηναίων, ὅτε οἱ πρέσβεις αὐτῶν τότε ἐπαι- » ζαν τὴν ἐλευθερίαν τῆς πατρίδος ὡς σκηνικὸν δράμα πωλή- » σαντες αὐτὴν εἰς τὸν Φίλιππον· καὶ τοῦτο περισσότερον ἀ- » ποδεικνύει τὴν διαγωγὴν τῶν σκηνικῶν.

Τὰς περὶ τούτων ἰδέας τοῦ Σοφοῦ Κοραῖ ὡς σοὶ εἶπον ἀν- » τίταξέ φίλε, εἰς τοὺς λόγους τῶν μαθητῶν ἐὰν θέλῃς νὰ » ἀπαντήσῃς· σημείωσον πρὸς τοῦτοις εἰς αὐτοὺς, ὅτι ἀντὶ τῶν » θεατρικῶν γυμνάσεων εἶναι καλῆτερον νὰ ἐνασχολῶνται εἰς τὴν » μάθησιν τῶν ἀναγκαίων καὶ βιοφελῶν ἐπιστημῶν, τῆς προγο- » νικῆς γλώσσης καὶ τῶν νεωτέρων ἐθνῶν, μὴθῆσαι αἱ ὁποῖαι » θέλουν καταστήσει αὐτοὺς ὠφελίμους πρὸς ἑαυτοὺς, πρὸς τοὺς » συγγενεῖς των καὶ πρὸς τὴν πατρίδα.

Ἰγναίειν.
Ὁ Σὸς Α. Γ.

Δ Ι Κ Α Σ Ι Κ Α.

Ὁ Ἐνεργῶν παρὰ τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ Πρωτοδικείου

Τὸν ἀναπληρωσασμὸν τοῦ πλειστηριασθέντος Νεαμπέλου Καρδαμίδι, κειμένου κατὰ τὴν θέσιν κοντοχωρίου τοῦ Χριστοδούλου Καοῖσου εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Γεωργίου Καοῖσου ὅςτις δὲν ἐπλήρωσε τὸ πλειστηρίσμα ὡς ἐμφαίνεται εἰς τὴν ὑπ' Ἀριθ. 10 καὶ ἀπὸ πρώτην Σεπτεμβρίου παρεληθόντος ἔτους τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ, καὶ τὰς ὑποχρεώσεις τὰς προβλεπομένας ἀπὸ τὸ ἄρθρον 962 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας. Πρὸς ἐκτέλεσιν τούτων ὄλων καὶ τῆς ὑπ' ἀριθμὸν 26 πράξεως τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ τοῦ ῥηθέντος Νεαμπέλου Καρδαμίδου Εἰρηνοδίκου Κυρίου Π. Α. Βασιοπούλου, ἐκτίθεται εἰς δημοπρασίαν ἐν τῷ δήμῳ τούτῳ τῆς Νήσου Θήρας, ἐξωθεν τῆς πλατείας τῆς ὀνομαζομένης Πέσας, καὶ τῆς ἀποθήκης τοῦ κυρίου Ἰωσήφ Ἀλβη, ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδίκου Θήρας κυρίου Π. Α. Βασιοπούλου ὡς παρὰ πόδας ἐστὶ καὶ εὐρίσκειται ὁ κατασχεθεὶς, καὶ πλειστηριασθεὶς Νεαμπέλος διὰ τοῦ κλητῆρος Θ. Λυμπεροπούλου.

Δυνάμει τοῦ Ἄρθρου 965. § 2 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας ἢ ἐπανάληψις αὕτη καὶ ὀνομαζόμενος ἀναπλειστηριασμός ἀρ- » χεται ἀπὸ σήμερον, καὶ θέλει διαρκέσει κατὰ συνέθειαν ὀ- » κτὼ ἑβδομάδας μετὰ τῆς καταχωρήσεως διὰ τινος Ἐφημερί- »δος ἢ δὲ κατακύρωσις θέλει γίνεαι τῇ πρώτῃ τοῦ ἐλευσομέ- »νου Ἀπριλίου τοῦ παρὶντος ἔτους ἡμέραν Κυριακὴν τὴν δω- »δεκάτην ὥραν τῆς Μεσημβρίας.

Πρώτη προσφορὰ εἶναι ἡ ἐνδιαλαμβανομένη εἰς τὴν ἐκθε- » σιν τοῦ κλητῆρος Θ. Λυμπεροπούλου, καὶ προσφασθεῖσα ἀπὸ » τὴν καταδικώκουσαν δραχ. ἑπτακοσίας ἢ δὲ κατακύρωσις θέ- » λει γίνεαι πρὸς τὸν τὰ πλείονα τρία λεπτὰ μετὰ τὴν τελευ- » ταίαν προσφορὰν ὑστερον ἀπὸ τρία μενοῦτα τῆς προσδιορισθεί- » σης ὥρας τῆς κατακύρωσεως κατὰ τὸ ἄρθρον 974 τῆς Πολι- » τικῆς Δικονομίας.

Ἡ πώλησις αὕτη γίνεται μὲ μετρητὰ ἐπὶ χεῖρας καθὼς

καὶ ὁ κατασχέσει πρὸς τὸν πλειοδοτήσαντα.

Ἐν Θήρᾳ τὴν τριακοστὴν πρῶτην Ἰανουαρίου τοῦ χιλιοσοῦ ὀκτακοσιοσού τριακοσού ἐνάτου ἔτους.

Ἐκθεσις πλειστηριασμοῦ τοῦ παρὰ τῷ Εἰρηνοδικεῖῳ Θήρας Κλητῆρος Θ. Λυμπεροπούλου.

Δυνάμει τῆς ὑπ' Ἀριθ. 202 ἐκτελεστέας ἀποφάσεως τῶν ἐν Σύρῳ Πρωτοδικῶν ἐκ τῶν ὑπ' Ἀριθ. 108, καὶ 134 ἀποφάσεων τοῦ ἐν Ἀθήναις Ἐφετείου, καὶ τῆς ὑπ' Ἀριθ. 164 ἐκτελεστέας ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ Ἐφετείου, καὶ δυνάμει τοῦ ἄρθρου 958 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας προσδιορίζεται ἡμέρα τοῦ πλειστηριασμοῦ τοῦ Κυρίου Χριστοδούλου Καούσου, ἡ ἀμέσως ἐπομένη κυριακὴ μετὰ ὀκτὼ ἑβδομάδας ἀπὸ τῆς δευτέρας καταχωρήσεως τῆς παρουσίας δηλοποιήσεως καὶ τῆς ἐπισυνημμένης κατασχέσεως εἰς δημόσιον τι φύλλον· καὶ ἀφοῦ γείνουσι αἱ κατὰ νόμον κηρύξεις καὶ κοινοποιήσεις εἰς τὰ συνήθη μέρη τῆς δημοσίου ἀγορᾶς λεγομένης Πύστ, κειμένης ἔνδον τῶν φερῶν τοῦ Δήμου Θήρας.

Ὁ Πλειστηριασμὸς θέλει ἀρχῆσει, ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικεῖου Θήρας κυρίου Π. Α. Βαφιοπούλου, ἀπὸ τὰς 8. ἕως εἰς τὰς 12 ὥρας περὶ Μεσημβρίαν τῆς προσδιορισθεῖσας κυριακῆς, ἀφοῦ ἐπαναληφθῆ προφορικῶς κοινοποιήσεις καὶ φυλαχθῶσιν ἀκριβῶς τὰ τοῦ νόμου διαταγόμενα.

Πρῶτη προσφορὰ προσδιορίζεται παρὰ τῆς παραγγελειοδύχου Μαρκετούσης Κ. Φουσιέρη διὰ μὲν τὸ Νεάμπελον Καρδαμίδι δραχ. χίλια ἐπτακόσια, δυνάμει τοῦ Ἀρθροῦ 2. τοῦ ἀπὸ 21 Σεπτεμβρίου Π. Ε. Υ. Β. Διατάγματος.

Ἡ κατακύρωσις θέλει γείναι εἰς τὸν πλειοδοτήσαντα τρία λεπτὰ μετὰ τὴν τελευταίαν προσφορὰν, διδομένου σημείου διὰ σκηπανίου, ἢ κώδωκος.

Ἐν Θήρᾳ τὴν 15 Νοεμβρίου 1837.

Ὁ παρὰ τῷ Εἰρηνοδικεῖῳ Θήρας Κλητῆρ Θ. Λυμπεροπούλου.

Κατασχέτηριον τοῦ παρὰ τῷ Εἰρηνοδικεῖῳ Θήρας Κλητῆρος Θ. Λυμπεροπούλου.

Σήμερον τὴν 15 Νοεμβρίου 1837. ἡμέραν δευτέραν τῆς ἑβδομάδος 11 ὥραν πρὸ Μεσημβρίας ὁ ὑποφαινόμενος Κλητῆρ τοῦ Εἰρηνοδικεῖου Θήρας, πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ὑπ' Ἀριθ. 202 ἐκτελεστέας ἀποφάσεως τοῦ ἐν Σύρῳ Πρωτοδικεῖου ἐκ τῶν ὑπ' Ἀριθ. 108, καὶ 134 ἀποφάσεων τοῦ ἐν Ἀθήναις Ἐφετείου τῆς 21 Σεπτεμβρίου 1835 καὶ τῆς ὑπ' Ἀριθ. 164 ἐκτελεστέας ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ Ἐφετείου τῆς 24 Μαΐου 1836 καὶ κατὰ συνέπειαν τῆς ἀπὸ 9 Νοεμβρίου Ε. Ε. πληρεξουσιότητος τῆς Μαρκετούσης Κ. Φουσιέρη καὶ ἀφοῦ ἐνηργήθησαν προσηκόντος τὰ ὀριζόμενα ἀπὸ τὰ ἄρθρα 862 καὶ 866 τῆς Πολ. Δικονομίας παραλαβὼν τὸν Δημαρχικὸν Πάρεδρον τοῦ Δήμου Θήρας Κύριον Γάσπαρον Δεόρκον, καὶ μάρτυρας τοὺς ἀσχετοὺς συγγενεῖας Κυρίου Θεοδοσίου Μαθᾶν καὶ Ἀνδρέα Καλέγγην ἀπόντων τῶν διαδίκων Μαρκετούσης Κ. Φουσιέρη καὶ Χριστοδούλου Καούσου, μετέβην εἰς τὸ Νεάμπελον ὀνομαζόμενον Καρδαμίδι τῆς ἰδιοκτησίας Χριστοδούλου Καούσου κείμενον εἰς τὴν περιοχὴν κοντοχωρίου τοῦ Δήμου Θήρας πλησιασαί τοῦ ὁποῦ εἶναι πρὸς ἄρκτον ὁ Σπυρίδων Κιούσος, καὶ κτήμα τοῦ Αὐτικῶ Μοναστηρίου τῶν Λαζαρισῶν, πρὸς ἀνατολὰς ὁ ἴδιος Σπυρίδων Καούσος, πρὸς δυσμὰς κτήμα τοῦ Αὐτικῶ Μοναστηρίου τῶν Λαζαρισῶν, καὶ πρὸς Μεσημβρίαν ἢ κοινὴ ἰδὸς, ὁ ἀνεμόμυλος καὶ ὁ ἀγρὸς τοῦ Χριστοδούλου Καούσου, ἔχων διαχωρίσματα ἑνέα, συκάς εἰκοσιμῖαν, καὶ ἐν πεζούλι μικρὸν πρὸς ἄρκτον, συνορευθὼν μετὰ τοῦ ἰδίου Νεάμπελου Καρδαμίδι, καὶ τοῦ ἀμπελῶνος Σπυρίδωνος Κιούσου, μουζουριῶν περίπου τεσσάρων, τὸ ὁποῖον Νεάμπελον ἐκτιμήθη παρὰ τοῦ προληφθέντος Δημαρχικοῦ Παρέδρου Κυρίου Γασπάρους Δεόρκου διὰ δραχμὰς τρεῖς χιλιάδας.

Διορίζεται μεσεγγυοῦχος τῶν κτημάτων αὐτῶν ὁ ἰδιοκτήτης κύριος Χριστόδουλος Καούσος, κατὰ τὸ ἄρθρον 961 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας ἢ παρούσα ἔκθεσις, ἀναγνωσθεῖσα ἔμπροσθεν τοῦ Δημαρχικοῦ Παρέδρου τοῦ Δήμου Θήρας κυρίου Γασπάρους Δεόρκου καὶ τῶν δύο ἐνηλίκων μαρτύρων ὑπογράφεται παρ' αὐτῶν καὶ τοῦ ὑποφαινόμενου Κλητῆρος.

Ἐν Θήρᾳ τὴν 15 Νοεμβρίου 1837.

Ὁ Δημαρχικὸς Πάρεδρος τοῦ δήμου Θήρας Γάσπαρος Δεόρκος.

Οἱ Μάρτυρες Θεοδοσίος Μαθᾶς μάρτυς. Ἀνδρέας Καλέγγης μάρτυς

Ὁ παρὰ τῷ Εἰρηνοδικεῖῳ Θήρας Κλητῆρ Θ. Λυμπεροπούλου. Ἐπικυροῦται τὸ γνήσιον τῆς ἀνωτέρω ὑπογραφῆς τοῦ κλητῆρος τοῦ Εἰρηνοδικεῖου Θήρας Θ. Λυμπεροπούλου.

Ἐν Θήρᾳ τὴν 30 Ἰανουαρίου 1839.

Ὁ Εἰρηνοδικὴς Θήρας Π. Α. Βαφιοπούλου. (Τ Σ)

Μαρκετούσα Κ. Φουσιέρη

Διὰ τὸ ἀκριβὲς τῆς ἀντιγραφῆς τῆ αὐτῆς ἡμέρας ὁ ἐνεργῶν παρὰ τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ Πρωτοδικεῖου Σύρας Κλητῆρ Α. Μπουτούρης.

Ὁ παρὰ τῷ Εἰρηνοδικεῖῳ Ἐρμουπόλεως Κλητῆρ Δηλοποιεῖ ὅτι.

Πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 2394. καὶ ἀπὸ τὰς 9 Δεκεμβρίου 1838. ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν, καὶ τῆς πρὸς ἐμὲ παραγγελειᾶς τοῦ πληρεξουσίου τῶν ἐν Ἀθήναις Ἀναστάσιου Β. Ρομπότζη, καὶ Ἀννέτας Ἰωάννου Ἰατροῦ συζύγου τοῦ αὐτοῦ Ῥομπότζη, Κυρίου Γεωργίου Γιουρδῆ, ἐκτίθεται εἰς δημοπρασίαν ἐν τῷ δήμῳ τούτῳ τῆς Ἐρμουπόλεως ἐν τῇ πλατείᾳ καὶ ἔξωθεν τῆς ἀποθήκης τοῦ Κ. Ἀθανασίου Κρίνου φαρμακοποιῦ ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικεῖου Ἐρμουπόλεως Α. Ἀλμπέρτη τὰ ἰδιόκτητα προικῶς ἀκίνητα κτήματα τῆς εἰρημένης Ἀννέτας Ἀναστασίας Β. Ρομπότζη συνιστάμενα ἐκ τῶν ἡμισυ ὑπ' ἀριθ. 169 καὶ 171. ἀποθηκῶν μετὰ τῶν ἐπ' αὐτῶν οἰκοδομημένων ἑξ ὀκτωμυρίων, καὶ μετὰ τῆς ἡμισείας παράγκας συνεχομένης μετὰ τὰς εἰρημένας ἀποθήκας, ἐκτιμηθέντων ἀπάντων παρὰ πραγματοποιηθέντων διὰ δραχ. 4320. τῶν ὁποίων τὰ ἄλλα ἡμίση ἀνήκουν πρὸς τὸν Ν. Μπαρινόπουλον, καὶ γειτνιαζόντα ἀφ' ἑνὸς μέρους μετὰ τὸν Ἰωάννην Μπαρδαλάκη, ἀφ' ἑτέρου μετὰ τὸν Ἀναστάσιον Θ. Γαυτζοῦ, ἔμπροσθεν δὲ καὶ ὀπισθεν μετὰ δημοσίους ὁδοῦς.

Ἡ δημοπρασία ἀρχεται ἀπὸ σήμερον καὶ τελειώνει μετὰ ὀκτὼ ἑβδομάδας, ἤτοι τὴν δευτέραν Ἀπριλλίου, ἡμέραν Κυριακὴν, ἀμέσως μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν, καὶ ἀποπαιρατοῦται τῇ δωδεκάτῃ ὥρᾳ τῆς μεσημβρίας τῆς αὐτῆς ἡμέρας.

Πρῶτη προσφορὰ προσδιορίζεται ἢ προσιθησομένη ἀπὸ τὸν πρῶτον ὑπερθεματιστὴν, ἢ κατακύρωσις θέλει γίνη εἰς τὸν τὰ πλείονα προσφέροντα μετὰ τὴν παρέλευσιν τῶν τριῶν λεπτῶν τῆς προσδιορισθεῖσας δωδεκάτης ὥρας τῆς μεσημβρίας τελευταίαν προσφορὰν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθ. 974 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἡ πώλησις γίνηται τοῖς μετριτοῖς ἐπὶ χεῖρας τὰ δὲ ἀναφερόμενα κτήματα κατακυροῦνται ἀμέσως πρὸς τὸν ἀγοραστήν. Ἡ παρούσα τιμολογημένη εἰς τὰ συνήθη μέρη τῆς ἀγορᾶς καθὼς καὶ εἰς τὸ Κετᾶστημα τοῦ Εἰρηνοδικεῖου Ἐρμουπόλεως θέλει κηρυχθῆ διὰ τοῦ Κήρυκος, ἕτερον θέλει ἐπιδοθεῖ πρὸς τὸν πληρεξούσιον τῶν ἐν Ἀθήναις Ἀναστασίας Β. Ρομπότζη καὶ τῆς Ἀννέτας αὐτοῦ συζύγου Κυρίου Γεωργίου Γιουρδῆ, καὶ ἕτερον θέλει καταχωρηθεῖ δις εἰς τὸν Ἐρμῆν τῆς Νήσου Σύρου.

Ἐν Ἐρμουπόλει τὴν 3 Φεβρουαρίου 1839.

Ὁ Κλητῆρ τοῦ Εἰρηνοδικεῖου Ἐρμουπόλεως.

Σολομὼν Σολομονίδης.

Ἀριθμὸς ἑξακοσιοσὸς δέκατος ὄγδος 618.

Ὁ Ἐπὶ τῆς κατατάξεως τοῦ ἐκπληρηθέντος τῆς ἀποθήκης τοῦ ποτὲ Νικολάου Κολονάκη Εἰρηνοδικῆς Σύρου, ἐκπληρῶν καὶ τὰ τοῦ Συμβολαιογράφου.

Πρὸς τὰς Κυρίας Αἰκατερίνα χήρα Μάρκου Μυτιληναίου καὶ Κλάρην χήρα Νικολάου Κολονάκη πέννησαν παρισυναμένην διὰ τοῦ Δικαστικοῦ ἀντεκλήτευ Κυρίου Ἰωάννου Βεάκη.

Δυνάμει τοῦ ἄρθρου ἐνεακοσιοσού ὄγδοηκοσού ἐνάτου τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας· προσκαλεῖσθε Κυρίαὶ νὰ προβάλετε τὰς ἐπὶ τοῦ ἐκπληρηθέντος ἀξιώσεις σας, καὶ νὰ προσαγάγετε ὡς ἐγγεγραμμένοι ἐνυπέθηκοι δανεισταὶ τοῦ ποτὲ Νικολάου Κολονάκη τὰς ἀποδείξεις σας, ἐντὶς τῆς παρὰ τοῦ μνησθέντος ἄρθρου ὀριζομένης προθεσμίας διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐκ Σύρου τὴν δεκάτην ἑβδόμην Νοεμβρίου, τοῦ χιλιοσοῦ ὀκτακοσιοσού τριακοσού ὄγδου ἔτους.

Ὁ Εἰρηνοδικὴς ὡς Συμβολαιογράφος Α. Ρενουάρδος. Διευθύνεται πρὸς τὸν Κύριον Συτάκτην τῆς Ἐφημερίδος τοῦ Ἐρμού, διὰ νὰ τὴν καταχωρήσῃ εἰς τὸ προσηχὲς φύλλον τῆς. Ἐκ Σύρου τὴν εἰκοστὴν τρίτην Νοεμβρίου τοῦ χιλιοσού ὀκτακοσιοσού τριακοσού ὄγδου ἔτους.

Ὁ Εἰρηνοδικὴς ὡς Συμβολαιογράφος Α. Ρενουάρδος.

Ὁ Συντάκτης Μιχαὴλ Α. Μηλονᾶς.